

До троянди

Луїс де Гонгора

Постала вчора, завтра щоб сконати!
Хто дав тобі минущості зажити?
Була ти сяйна, щоб так мало жити.
Невже задля ніщоти процвіла ти?

Якщо в красі обман пережила ти,
Побачиш скоро чар її убитий,
Бо в ній, красі твоїй, лежав укритий
Випадок надто рано смерть прийняти.

Коли тебе рука потужна зріже
(Таким є садівництва призволяння),
Погубить уділ твій дихання хиже.

Не розцвітай же! Він, тиран, чатує;
В ім'я життя відроч своє постання:
Воно — твоє, і смерті передує.